

[Krag.]

Arbejde, som har fremskaffet den Kapital, hvorfor Ejendommen er erhvervet; kun saa vil man respektere, at vedkommende tillægger sig Ejendomsretten.

Men det er dog virkelig et besynderligt, virkelighedsfjernt Ræsonnement i et gammel Samfund med et grundfæstet og lovfæstet Ejendomsbegreb. Hele denne Opfattelse af Ejendomsretten bør dog heller ikke tages alvorligt, thi naar Talen her er om at give Erstatning, skelner man slet ikke mellem de forskellige Veje, ad hvilke Ejeren er kommet i Besiddelse af sin Ejendom, slet ikke. Man giver her Erstatning, uanset om det er Arv eller Gave, eller om det er ved eget Arbejde, vedkommende er kommet til denne Ejendom. Og det er ganske selvfølgeligt, det maa man gøre. Man kan selvfølgelig ikke uden med det samme at blotte hele Systemets Urimelighed skelne mellem de forskellige Arter af Ejendomsret. Man har gjort en Dyd af Nødvendigheden paa dette Punkt, fordi trods al Indhylning i Mystik af Virkningen af den rene Georgeisme, kan det ikke skjules, at gennem den fulde Grundskyld som eneste Skat sker faktisk Konfiskation af velerhvervet Ejendomsret til Jorden.

Men hele den Opstilling af ren og skær teoretisk Art, som her er foretaget, har, som det ærede Medlem Hr. Duborg har paavist, i Virkeligheden ikke nogen praktisk Interesse, fordi hverken Afkortningen i Beskatningen i Forhold til Prioriteringen eller den halve Procents Ydelse fra Staten gennem de 50 Aar kommer kontant i den vedkommende Ejendomsbesidders Lomme, aldeles ikke, den vedkommende Ejer ser slet ikke de Penge, faar dem aldeles ikke i Hænde. Beløbene indbetales i Henhold til § 15, 2det Stykke, af Staten til Kommunerne, som saa skal fradrage Beløbet i de paa-gældende Skødehaveres kommunale Afgifter, og det vil i Praksis stille sig ganske saaledes, som det ærede Medlem Hr. Duborg har udviklet. Jeg skal af Hensyn til Tiden ikke gentage denne Betragtning, som jeg mener ud fra et rent praktisk Synspunkt er fuldkommen rigtig og et Bevis for, at de ærede Medlemmer trods deres gode Villie alligevel kommer til at gøre stor Uret i et gammelt Samfund ved deres Realisation af de Planer, som de beskatningsmæssigt har.

Der er ogsaa her peget paa det nu-værende Realkreditsystem her i Landet og den Indvirkning, som den fulde Grundskyld vil faa paa dette System. Det vil ganske simpelt betyde en komplet Nedbrydning af de Institutioner, hvorpaa hele Realkrediten her i Landet hviler. Virkningen vil selv-

følgelig blive tilintetgørende. Det ærede Medlem vil aldrig kunne bestride dette. Ikke blot for disse Institutioner vil det blive tilintetgørende, men derigennem for hele vort Samfunds Kredit. Igennem Kredit- og Hypotekforeningsobligationer i Ind- og Udland er denne Kredit knyttet til Ejendomsbesiddelsen og til den i det store og hele hidtil ubrydelige Sammenhæng mellem Jord og Bygninger med Jorden som det absolut stabile Element, hvis Værdi i det væsentlige dækker Kreditforeningslaanene. Nu borttager man alt dette, og derigennem ryster man hele det Grundlag, hvorpaa Realkrediten hviler, og ryster afgørende Tilliden til danske Obligationer paa alle andre Omraader, først og fremmest paa de fremmede Markeder.

Men Staten skal altsaa have en ny Gældsbyrde, nemlig gennem 50 Aar en halv Procent aarlig af Jordværdien, som er i privat Eje, og de ærede Forslagsstillere anslaar denne Værdi til 4 800 Mill. Kr., saaledes at denne halve Procent altsaa giver en ny Statsbyrde paa 24 Mill. Kr. aarlig. Nu er da Spørgsmaalet: Hvorfra skal saa Staten tage disse Penge? Ja, de skal jo tages af de eksisterende Formuer, for naturligvis er dette Forslag ligesom Forslaget af 1928 ledsaget af en kolossal Formuekonfiskation.

Denne androg i 1928 en Prioritet i de eksisterende Formuer, som Forslagsstillerne selv den Gang beregnede til ca. 2 600 Mill. Kr., det vil sige saadant noget som 30 pCt. af det samlede Formuebeløb her i Landet. Nu beregner man det ganske vist til lidt mindre, idet man jo nu med Formuekonfiskationen har i første Række andre Formaal, end man forfulgte i 1928; men dog drejer denne Prioritet paa ca. 1 750 Mill. Kr. sig nu om 20 pCt. af det samlede Formuebeløb, og da man vel tør antage, at de ganske smaa Formuer, i hvert Fald op til 6 000 Kr. eller maaske længere op, i Lighed med, hvad der var foreslaaet i 1928, skal være fri, bliver Prioriteten, som man indskyder, endda væsentlig større. Og saa foreslaar man Reglerne for denne uhørte Konfiskation ganske overladt til Lovgivningsmagtens Forgodtbefindende, man gør fra Retsforbundets Side ikke nogen som helst Indstilling i saa Henseende.

Men saa skal ogsaa Indkomst- og Formueskatten i Henhold til Lovene af 1922 og 1927 bortfalde, og derved vil man altsaa, som sagt, søge at holde Jordejerne skadesløse. Jeg har allerede omtalt den halve Procents Afgift og i hvilket Omfang Skadesløsholdelse gennem den finder Sted, og den øvrige og væsentlige Skadesløs-